

Ukradnuté darčeky

Kde bolo, tam bolo, za siedmimi horami, za siedmimi dolinami bol domček. Býval v ňom Santa Claus spolu so škriatkami.

Jedného dňa sa vybrali zo Severného pólu na Južný pól. Sadli na sane, keď tu zrazu priletela zlá čarodejnica, ktorá im zobrala všetky darčeky a rozbila sane. Santa sa nahneval a zavolať svojho najmúdrejšieho soba. Ten mu poradil, aby si vytvorili vzdušnú loď. Ale škriatkovia mali ešte jedny sane v zásobe. Sadli na ne a vybrali sa hľadať svoje darčeky za zlou čarodejnicou. Keď ju konečne našli v starej jaskyni, nechcela im vrátiť darčeky zadarmo. Museli splniť tri želania: priniesť jej čistú vodu, nachystať drevo do krbu a nakŕmiť ohavného draka. Keď to všetko horko-ťažko splnili, čarodejnica im musela darčeky vrátiť.

Santa bol veľmi rád, že deti nezostanú na Vianoce bez darčiekov. Zazvonil zvonec a rozprávky bol koniec.

(Igor Lalík)

KNIHA ROZPRÁVOK

O dvoch kamarátoch

Kde bolo, tam bolo, za siedmimi škatuľami a siedmimi záručnými listami, bol raz jeden dotykový telefón, ktorý sa volal Samsung S 4. Samsung bol smutný, pretože chcel kamaráta, a tak som ho zoznámil s tlačidlovým telefónom, ktorá sa volala Nokia 3310. Tieto dva mobily sa celé dni spoznávali a navzájom si vymieňali informácie. Samozrejme, Samsung bol mladší, a tak väčšinou rozprával o sebe, aký je dokonalý. Nokia mala zasa o veľa viac zážitkov a skúseností ako Samsung. Ale aj tak si rozumeli.

Samsung bol konečne šťastný, že má kamarátku a veľmi rád ju počúval a ich kamarátstvo bolo zo dňa na deň pevnejšie. No o pár rokov, keď bola Nokia už stará,

jej najlepší priateľ
Samsung sa o ňu pekne
staral. Až do ...
posledného dňa vybitia...
Každý deň si na ňu
spomenie a rozpráva
o nej aj svojej mladšej
generácii.

(Peter Baláž)

Zajac a jašterica

Raz, v jedno slnečné ráno, zajaca napadlo, že by mohli ísť s kamarátkou jaštericou na výlet, pretože sa veľmi nudili. Pobalil a zobral si jedlo, pitie, deku a pištaluku, ak by sa náhodou stratili. Zobudil jaštericu, ktorá sa rýchlo obliekla a vybrali sa do lesa.

Ako si tak vykračovali, zrazu im do cesty skočil kohút a vykrikol: "Ďalej ani krok! Ak mi nesplníte jednu úlohu. Ttttttt!" "Akú úlohu?" spýtal sa zajac. " Hmmm, musíte mi z jazierka vyloviť zlaté vajce!"

Tak sa teda pobrali k jazierku, kde bola veľmi hlboká voda a na jej dne ležalo zlaté vajíčko. Rozmýšľali, čo budú robiť. "Nieкто tam musí skočiť! Zajac, vieš plávať?" vyzvedala jašterica. "A ty, jašterica, vieš?" rýchlo sa opýtal zajac. "Ja viem!" Kamoška skočila do vody. Plávala a plávala, ponorila sa, schytila vajíčko a vyniesla ho von z vody.

Celí rozradostení prišli ku kohútovi a hovoria: "Máme ho!" A ukázali mu zlaté vajíčko. Kohút sa začudovane pozeral a musel ich pustiť ďalej. Kamaráti pokračovali v ceste a takto si povedali: "To bol ale krásny výlet! Ale už sme veru unavení. Vráťme sa my veru domov, tam nám je najlepšie."

(Tomáš Slezák)

O malej fľaške so sirupom

Bola raz malá fľaška, ktorá zažila veľký príbeh. Všetko sa začalo vo výrobe fliaš. Tam ju vyrobili a tam sa aj prebrala.

Najprv bola veľmi vystrašená:

“Kde som to?”

Po dlhej ceste z výroby do fľašky naliali sladký sirup. Bola z toho veľmi prekvapená:

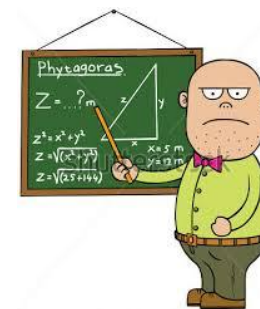
“Ako to sladko chutí!”

Zrazu ju naložili do debničky do veľkého auta aj s ostatnými kamarátmi. Dostali sa do priestoru, kde bolo pekne všetko uložené a malo svoj poriadok. Stála vo výklade a čakala a čakala. Keď otvorili obchod, prišlo tam veľa ľudí. Bola netrpezlivá a bála sa, že ju nikto nekúpi. Už to vyzeralo veľmi, veľmi zle, keď tu zrazu postavilo sa pred ňu malé dievčatko. Zobralo ju so sebou.

Fľaška so sirupom bola tak šťastná. Dúfala, že jej bude chutiť. Dievčatko ju doma ochutnalo a povedalo: “Si výborná!” Vtedy si fľaška so sirupom uvedomila, že je určená malým deťom a maškrtnikom.

(Andrej Kašša)

Po škole

Boli raz piati žiaci, ktorí neustále niečo vyvádzali. Každý deň ich za trest pán učiteľ zamkol do skladu.

Martin: „Jáj, keby tak neexistovala škola! Život by bol o veľa krajší.“

Helena: „To by veru bol a o veľa...“

Filip: „Hej, vy, prestaňte sa už hádať a pomôžte mi odtiaľto uniknúť!“

Martin: „A ako, keď nás tu zamkli?“

Aďo s Jakubom: „Nebojte sa, my vieme predsa všetko.“

Helena: „A koľko je 5 + 5?“

Aďo: „20! Nie?“

Jakub: „30!“

Filip: „No tak s týmito trdlami sa nikam nepohneme.“

Martin: „Mám to!“

Helena: “Čo?”

Martin: „Plán úniku! Dobré ma počúvajte. Všetci nahlas zakričíme pomoc. Na môj povel teraz!“ Všetci: „Pomóóc!“

Pán učiteľ: „Buďte tam dole ticho! Tristo hrmených!“

Na ďalšie ráno Martin vstane a hovorí si: „Snívalo sa mi, že so spolužiakmi nás pán (m)učiteľ zamkol do skladu. Našťastie to bol len sen...“

(Jakub Hudec)

Rozprávka bez mena

Bolo raz bolo, v jednom zámku, ktorého obrázok sme si nalepili ako poštovú známku. Ale to je iba začiatok...

Kde bolo, tam bolo, ale vlastne nebolo ani zámku, ani rytiera, ani princeznej, ale bol obyčajný panelák, obyčajný chlapec a obyčajná dievčina. Ten chlapec bol výnimočný – mal Apple počítač. Ale ten chlapec na ňom hral iba hry, a tým zanedbával seba, svoje telo, myseľ a ďalšie iné nepekné veci. Mal za ženu dievča, ktorá síce tiež mala Apple počítač, ale zanedbávala seba a iné veci naokolo. Nikam spolu nechodili, žiadne kino, vychádzky, nákupy... Preto sa to rozhodla zmeniť.

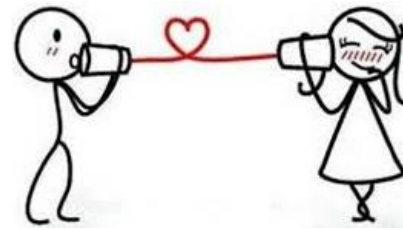
Jedného dňa sa rozhodla počítač mu schovať tak, aby ho nenašiel. Keď sa chlapec vybral do chladničky po pizzu, dievča využilo situáciu a šup ho do skrine. Chlapec prišiel do izby a pýta sa: „Kde mám počítač?“ Dievča odpovedalo: „Schovala som ho. Lebo nerobíš nič iné a len sa na ňom hráš.“

„A kedy mi ho vrátiš?“ vyzvedá chlapec.

„Až keď sa prejdeme po meste, pôjdeme na kebab, do obchodného centra, do kina a na záver do parku.“

„Tak dobre. A potom mi ho už vrátiš?“

„Jasné,“ spokojne odpovedala a odišla.

Ako keby dom bomba trafila.
Všetko bolo rozhádzané,
lebo náš chlapec sa snažil
nájsť svoj počítač. Vtom príde do izby jeho dievča
a hovorí: “Drahý, poď sa obliecť, už ideme!”

“Ách!” zvolal a nešťastne sa šiel obliecť.

Keď už otvárali dvere, vtom manžel zakričí:

“Á, svetlo, dajte ho preč!”

“To nič,” povie mu a idú von. “Ako prvé, by som sa
chcela prejsť po Prievidzi.” Tak sa prechádzali.

“Ďalej by sme mohli ísť do kina.” oznámila mu.

“Ale prečo? Už som to videl na počítači.”

“Žiaden počítač! Iba kino!” zahlási dievča.

Keď sa vrátili z kina, hovorí:

“A nakoniec si zájdeme do parku a pobozkáš ma na
romantickej lavičke. Potom dostaneš počítač.”

Chlapec celý natešený si v duchu hovorí: “Ešte jednu
blbú pusu a bude počítač!”

V tom momente, ako jej dal pusu, sa navždy zmenil
jeho život. Prišli domov a ona mu vrátila jeho počítač.
“Ale veď ja žiaden počítač nepotrebujem. Veď mám
predsa teba!” A tak si žijú šťastne, až kým ich počítač
nerozdelí.

(Jakub Hudec)